

AUXILIAIRE de la PRESSE S. A.
BUREAU voor PERSKNIPSELS N. V.

 Quai du Commerce, 18 Handelskaai
 BRUXELLES 1 BRUSSEL 1
 Tél. 17.43.02

 Coupures de presse
 du monde entier

 Knipsels uit de
 gehele wereld

Extrait de : De Nieuwe Gids

Geknipt uit : 244 Brussel

Date :

Datum :

22 -08- 1972

H
712

MARGITSZIGET

Tussen Boeda en Pest stroomt de Donau. Hij lijkt iets blauwer dan de Donau van Wenen, en dat zal waarschijnlijk wel komen omdat de Hongaren op de oevers vrolijker en kleuriger zijn.

Over de revolutie wordt niet meer gesproken, ze hebben noodgedwongen een compromis gesloten met het systeem en uiterlijk laten ze het niet meer aan hun hart komen.

Op het platteland merk je er helemaal niets meer van, misschien hebben ze het nooit gemerkt, daar is alles precies net als vroeger: als de tijd van maaien daar is wordt er gemaaid en ze vervoeren het stro met karren, die bij ons anti-kwarisch een hele hoop afnemers zouden vinden. Mooie oude deurloze karren.

Er staat veel maïs. En zonnebloemen, velden vol zonnebloemen, een beetje maagdelijk en met een kopje braaf en engelachtig allemaal naar de zon van het oosten gericht, alsof ze geïndoktrineerd zijn. Toch een mooi gezicht, zoveel zonnebloemen samen, symbolisch voor de glimlach van een gastvrij volk.

Want dat zijn ze. Net zoals de Hongaren van Limburg. Ik ben ooit eens per toeval een avond te gast geweest bij zo'n Hongaarse familie en toen heeft de grootmoeder, van wie niemand nog wist hoe oud ze was, een Hongaars gerecht klaargemaakt met een voor mijn oren erg moeilijke naam, met veel paprika, helemaal uit Hongarije en met zigeunersalaad en met Hongaarse wijn, met na het eten nog een Hongaars likeurtje en op een gegeven moment begonnen ze dan ook

nog Hongaarse liedjes te zingen, die zo weemoedig waren, dat zelfs ik aan de poesta moest denken en het oude moedertje kreeg er warempel tranen van in de ogen.

Want als er iemand erg nationaalvoelend is, dan zijn dat zeker de Hongaren. Als Belg kan je daar moeilijk inkomen.

En daarom zijn ze wel een beetje kwaad op de medeburgers, die na de revolutie gevluht zijn naar het Westen, ze hebben hen die deserte nooit echt vergeven, ze vonden die handelwijze echt geen oplossing voor het probleem en daarom is hun welkom, nu de grenzen weer open zijn, nogal koel.

En dat ligt niet in hun eigenlijke karakter, want ze zijn enorm vriendelijk, vooral de oude mannetjes en vrouwtjes van het platteland, die een beetje verwonderd kijken als ze in een andere taal dan de hunne worden aangesproken. Ze staan je rustig te beluisteren en ze hebben allemaal een kop voor een meesterwerk van Permeke. Wit stijf haar, dat niet meer verandert, een rustige blik, die ook altijd wel eender en onverstoort zal zijn, en in de achtergrond ligt een landschap, dat ook al jaren zo is, en waarover muziek van Kodaly en Bartok zweeft, een beetje eeuwige muziek, dacht ik bij mezelf. Met 's avonds, bijna iedere avond, een onweer dat van Liszt doet denken.

We hadden bijna spijt dat we niet dikwijls de weg moesten vragen aan de mensen, maar alles

was goed aangeduid en de wegen waren goed en aan de Hongaarse wagens kon je merken dat ze het stukken beter hebben dan de buurlanden. Veel meer toerisme, meer luxe en je kunt dan ook als lid van de consumptie maatschappij wel de bedenking maken dat het ook hier allemaal te Amerikaans wordt, maar de ondervinding heeft je geleerd dat ze eigenlijk dat als hun ideaal hebben gesteld.

Toch is er een verschil. En dat verschil zit hem in de tijd. Time is not money. Misschien komt dat door het systeem, maar er is toch niet de moedeloze gelatenheid, die we vonden in Polen en Tsjechoslowakije. Het tempo ligt beduidend lager.

— Ein moment, bitte, zegt de ober.

Na een paar uur weet je al dat een moment in Hongarije, is casu in Boedapest, ongeveer een half uur duurt.

Misschien kwam het door de warmte, want het was warm in Boeda en heet in Pest. En we voelden dat wij aan het tempo weinig zouden veranderen, want toen we vroegen of het niet iets sneller kon, wees de ober op een spreuk aan de wand. Hij vertaalde ze met de glimlach. Er stond: « Het onmogelijke doen we dadelijk, een mirakel duurt iets langer ».

Zijn dadelijk duurde precies zes minuten.

En wij hadden nochtans een dorst, die het nog niet één minuut kon uithouden.

Louis VERBEECK.